

Některé důsledky napoleonských válek

V některých zemích, které Francouzi dobyli, zrušili podobně jako za Francouzské revoluce staré feudální režimy, omezili moc šlechty a posílili občanskou společnost. Například v Belgii, na západě Německa nebo v severní Itálii.

V zemích, které Francouzi dobyli, omezili vliv a moc církve. Například ve Španělsku zrušili tzv. inkvizici – středověkou církevní instituci, která měla za úkol „střežit čistotu katolické víry“. V praxi však často zakazovala knihy, obviňovala lidi z čarodějnictví apod.

Oslabením Španělska, umožnili Francouzi jihoamerickým zemím bojovat za svou nezávislost na Španělsku. V důsledku toho vznikly brzy po napoleonských válkách státy jako Mexiko, Kolumbie, Peru, nebo Chile.

Někteří vojáci si domů z vojny přivezli myšlenky o revoluci, o spravedlivější vládě. Například ruští důstojníci se v roce 1825 pokusili svrhnout ruského cara Mikuláše I. Byli sice neúspěšní, ale zkusili to...

Vojenská přítomnost Francouzů v některých zemích vedla k semknutí obyvatel. Začala se šířit představa, že je třeba se Francouzům bránit a bojovat nikoli „za krále“, ale „za vlast“. Doslova je to vidět na šavlích, kterými byli vyzbrojeni rakouští a čeští domobranci. Byl na nich vyražen nápis *Pro Patria!* (za vlast). Začalo vznikat novodobé vlastenectví.

Napoleon a Francouzská armáda byli nakonec v roce 1815 poraženi. Vítěze, zejména Rusko, Prusko a Rakousko, to vedlo k přesvědčení, že jakékoli revoluční myšlenky je třeba včas zadusit. Vedlo to tedy paradoxně ke vzniku konzervativních a policejních režimů, které se všem změnám bránily a jejich přívržence pronásledovaly.

